

ПЧЕЛИЊА УСПАВАНКА

Кејтлин је била у полубудном стању, послушкујући зујање пчела које је допирало са њеног балкона. Звук у даљини деловао је појачано, стапајући се с њеним сном. Стајала је у уској, плиткој реци која је била окружена сушним пределом. Мало даље у благо испаравајућој води стајала је њена давно преминула мајка, сада млада жена дуге плаве косе, и покушавала да јој нешто каже. Али иако су се њена уста отварала, није се чуо никакав глас, већ само пригушено зујање инсеката. Кејтлин је скренула поглед ка обали на левој страни и видела два човека поред дрвене колибе која је на врху имала крст од месинга. Били су сагнути и покушавали да савладају неку животињу. Када је вратила поглед назад, видела је како сада стара мајка седе косе плива ка њој и бешчујно се смеје. Одједном су слике почеле да нестају и само се задржало брујање као из роја. Кејтлин је погледала на сат и видела да је петнаест минута до осам ујутру.

Устала је и отишла у кухињу да спреми кафу. Узела је пола бегела који је јуче купила и ставила на плех у загрејану рерну како би био топао и крцкав. Док је пијуцкала незаслађену кафу, Кејтлин је размишљала о свом животу. Рођена је у Ирској, у градићу на обали мора, али готово да није имала никаква сећања на тај период. Једино што јој је остало у памћењу јесте седење с мајком крај пристаништа, где ју је очаравало мрешкање таласа, њихово сламање о дрвене трупце и галебови који су уз пискаве гласове проматрали водену површину. Када је имала шест година, имигрирала је с родитељима у Сједињене Државе. Испрва су сви живели у пространом стану на горњој западној страни Менхетна с њеном тетком, која се доселила из Даблина у Њујорк још током 1930-их година. Након неколико година, родитељи су купили стан у истом крају и Кејтлин је живела с њима све док се није уписала на колеџ. Била је у својим тридесетим годинама када је искрсла прилика да се запосли у религиозној средњој школи у Ривердејлу, мирној области с много зеленила северно од Менхетна. Тада се уселила у нови стан у згради на Авенији Арлингтон, уз улицу Хенри Хадсон парквеј и недалеко од моста који је повезивао овај крај Бронкса с Менхетном. Католичка школа „Свети Габријел“ налазила се само неколико минута хода од зграде у којој је становала, на углу Авеније Недеерленд и западне 235. улице.

Била је наставница уметности преко три деценије. Недавно се пензионисала па је имала доста слободног времена да посвети својим другим страстима, а посебно љубави према животињама, биљкама и духовној контемплацији. Уживала је да проводи време на својој балконској оазису коју су чиниле разнобојне биљке и мала колонија пчела. Кад год је слушала њихово зујање и посматрала их како лебде и облећу изнад цветова и својих малих кошница, осећала се релаксирано, чудесно, и испуњена унутрашњим миром.

Кејтлин је са шољом кафе изашла на балкон и села на дрвену столицу. Угледала је пчелу како се отежано креће на поду балкона. Шта се догодило несрећном створењу?

Изгледа као да се не осећа добро, помислила је и хтела да је узме и пребаци на мали сто, када је зачула звонце. „Урадићу то касније“, рекла је самој себи и кренула ка ходнику. Кроз шпијунку је видела сусетку са спрата испод њеног. Чим је отворила врата, сусетка је почела да јој се обраћа.

„Извините што вас узнемиравам, али ваши кућни љубимци ми праве проблем. Рекла сам вам још раније да пчеле долазе на моју терасу. Муж ми је алергичан на отров пчеле, а наше дете се ужасава од инсеката. Споменула сам то настојнику и рекао ми је да ће погледати у правила кућног реда, али мислим да није легално држати пчеле на балкону стана. Не волим да се свађам, али у последње време је постало јако фрустрирајуће. Чак смо скроз престали да користимо терасу.“

„Нисам знала да одлазе далеко од својих кошница“, одговорила је Кејтлин. „Пчеле су добронамерна створења, сигурна сам да не би повредиле ниједног члана ваше породице. Не могу да замислим да представљају претњу било коме.“

„Не желим да увлачим у ово настојника зграде ако не морам, али цела ствар постаје неподношљива. Хоћу да ја и моја породица имамо приступ сопственој тераси, а не да ме тамо стално препадају ваши инсекти. Предлажем да им нађете ново место... Балкон није место за пчеле!“

Сусетка је направила кисео израз док је изговарала последњу реченицу. Била је здепаста, кратке смеђе косе, мушких црта лица, у предугачкој мајици и с јапанкама на ногама. Кејтлин је изгледала супротно: благо погнутих рамена, мршава и ниска, тамноплаве косе скупљене у пунђу, с танким уснама и кестењастим очима налик птици. На тренутак су се проматрале у тишини, као да их је нека скривена сила заробила и спречавала да наставе разговор. Пошавши назад ка степеницама, сусетка је јапанкама правила шиштав звук по поду који је изражавао њен бес. Кејтлин је затворила врата и вратила се у кухињу. Сви би хтели да живе као да свет припада једино људима, помислила је. Зашто су пчеле проблем? То су сјајна и чудесна створења, са сопственом мисијом на овој планети. Бог их је створио с разлогом, закључила је свој унутрашњи монолог. Узела је остатак бегела и наставила доручак, кад се одједном сетила болесне пчеле на поду балкона. Боље да погледам да ли јој икако могу помоћи, помислила је Кејтлин, али је сачекала док није довршила последњи залогај.

Затекла је пчелу на истом месту где ју је и прву пут видела. Више се није померала. Кејтлин се сагнула да погледа изблиза. Изгледало је да је пчела мртва. Пажљиво ју је узела и вратила се у дневну собу. Ставила је инсекта на парче рекламног папира и наставила да посматра малецно тело које је све до пре неколико минута живело и борило се да остане живо. Шта јој се десило? Начин на који је нестабилно ходала по поду био је јасан знак да с њом нешто није у реду. Кејтлин је виђала у документарним емисијама да инсекти умеју да имитирају смрт кад им прети нека животна опасност и да у таквом стању могу остати сатима, некад чак и данима. Да ли је могуће да је пчела и даље жива и да је привремено упала у непокретну кому не би ли се заштитила од невоље знане само њеној врсти?

Кејтлин је одлучила да пчелу остави на том комадићу папира и чува на полици иза стаклених врата у дневном боравку. Можда ипак постоји нада за њу, помислила је, али је у исто време осетила изненадни налет меланхолије. Иако је био сунчан априлски

дан и стан испуњен светлошћу, постојали су мрачни куци и сенке који су у њој будили чудне осећаје. Као да су ти тамнији делови стана – иза софе, око комодe и у ходницима, били извори елемената који су коегзистирали са светлошћу и покретом живота: стагнације, мрака и распадања. Знала је да у оваквим тренуцима седење на балкону и посматрање пчела одагнава суморне мисли, али је имала осећај да овог пута тај трик неће имати жељеног ефекта.

Постојало је још једно место где је Кејтлин волела да медитира. Недалеко од њене улице налази се парк који је део Раоул Воленбергове шуме, распрострањене преко стрмог терена што води до стеновите обале реке Хадсон. Парк није био сачињен од култивисаног зеленила и клупица, већ од дивљег растиња и природне шумске вегетације. Близу улаза на Авенији Даглас, на малом пропланку између високог дрвећа, налази се склониште залуталих мачака са дрвеним кућицама, где су оне ноћу спавале, а преко дана се одмарале. Кејтлин је посећивала ово место барем једанпут недељно, долазећи да нахрани мачке и урони ум у спокој и тишину тог скривеног кутка урбане дивљине. Ту се осећала смирено, док је седела на неком деблу, додиривала мекану тамнозелену маховину на камењу, слушала разнолике птичје звукове и посматрала мачке како тумарају по свом шумском уточишту. Једна мачка јој је пришла, с изразом лица који је испољавао поверење, присност, али и нешто злонамерно. Помазила је по глави, а она јој је узвратила с једним *мјау* и окренула се, отишавши на другу страну.

Кејтлин је угледала двоје људи како улазе у парк и препознала их. Био је то млади пар из источне Европе који је живео у суседству, али сада се није могла сетити њихових имена. Знала је да неко од њих двоје студира на Универзитету Колумбија, али је заборавила ко. Приметили су је и јавили јој се, а она им је узвратила поздрав. На тренутак су застали, оклевајући да ли да јој приђу или не, и наставили да се каменим степеницама спуштају низ шумску падину. Кејтлин је волела да са њима прича и често је на њих наилазила на углу Арлингтона и западне 235. улице где су они долазили да хране голубове. На истом том месту је редовно виђала још једног пријатеља из комшилука, Ендија, који је волео да храни веверице и птице, док су неке од тих полупитомих животиња јеле кикирики директно из његове руке. У земљи која јој је и даље деловала страно и хладно, где су људи били отуђени и превише оптерећени самим собом да би било шта друго приметили, пријало јој је да размени покоју реч с овим суседима који су такође бринули о животињама. Али у овом тренутку када јој је био потребан одмор од људи, било јој је драго да је могла да се потпуно препусти медитацији и миру с мачкама. Ова мало позната и слабо посећивана шума Њујорка, коју су само метри делили од великих стамбених зграда и улица Ривердејла, била је свет за себе: простор који је постојао унутар другог простора, са сопственом атмосфером испуњеном тамнијим светлима, хладњикавим и влажним ваздухом који је допирао с реке, и мноштвом звукова разноразних птица које су се окупљале високо на гранама и хитро прелазиле са једног дрвета на друго.

Кад се Кејтлин вратила у стан, сунце је већ било ниско на небу, обасјавајући балкон који је гледао ка северозападу. Провела је више времена у парку него што је мислила, али се показало да је било вредно провести читаве сате у том зачараном простору међу мачкама, птицама и дрвећем, јер се више није осећала меланхолично и потиштено.

Закорачивши на балкон, примакла се кутијама унутар којих су биле мале кошнице и посматрала како пчеле блистају новим бојама под златним сјајем залазећег сунца. „Чудесни малени облици живота“, рекла је Кејтлин самој себи. Сада је осећала да је са владава подневни опуштајући умор, који често долази након времена проведеног на отвореном месту, на свежем ваздуху. Осетила се поспано и отишла да легне на кауч у дневној соби. Није могла да се сети ни када је заспала ни када се пробудила из дремке, али сада је стајала у кухињи, поред шпорета и судопере. И даље је био дан и светло унутар стана. Кејтлин је окренула поглед налево када је одједном читав простор почео брзо да се стамњује, као да је изненада нестала струја иако није било никаквог вештачког осветљења. Имала је утисак као да се некаква машина нагло гаси, или је то било гашење самог живота, и да не може избећи оно што следи. Била је престрављена јер је знала да ће је ускоро прогутати тама која се напрасно спустила у њен дом. Све се одиграло током неколико секунди, али Кејтлин је била убеђена да је ово крај и да незаустављиво тоне у потпуно мрачан простор где неће ништа моћи да чује и види. Тело је почело да јој се тресе и одједном се пробудила, схвативши да је имала ноћну мору. Међутим, осећаји су били толико стварни да је и даље дрхтала, мислећи како је једва избегла пад у бездан.

Требало јој је неколико минута да се смири и када је дошла к себи, осврнула се унаоколо и видела да је ноћ и да дневна соба лежи у мраку. Упала је лампу и наставила да лежи на софи. Онда је приметила да некакво зујање допире однекуд. „Какав је ово звук?“, запитала се, „немогуће је да га пчеле производе, сада када је ноћ и нису будне.“ Одједном је помислила на мртву пчелу коју је оставила иза стакленог кабинета. „Жива је!“ Кејтлин је устала са софе и отворила врата кабинета, али на полици је видела мало беживотно тело инсекта на листу хартије, у истом стању у којем га је ту претходно оставила. Отишла је да ипак провери да ли звук долази са балкона, међутим, поред кутија с кошницама било је тихо и једино се чуо хук аутомобила са Хенри Хадсон парквеја.

Пошла је ка спаваћој соби, а звук налик на зујање инсеката наставио је да је прати. Чинило се као да јој је долазио из главе, али како је то уопште могуће, питала се. Села је на ивицу кревета и у тишини собе постало је очигледно да то што чује није никакав спољашњи звук. Затворила је ушне капице врховима прстију и јасно чула како високофреквентно зујање допире однекуд из њене главе. „Ово никако не делује нормално“, рекла је самој себи. Хтела је да нешто учини, али није знала шта. Да ли да опере уши? Да стави чепове за уши? Али звук није долазио из ушију, већ из предела мозга. „Најбоље да одспavam и сачекам до ујутру... до тада ће можда нестати“, одлучила је. Легла је у кревет и чула како зујање постаје мало мање пиштаво и више попут шуштања. Та блага промена ју је опустила и ускоро је утонула у дубок сан.

* * *

Када се ујутру пробудила, у глави је и даље чула зујање. Устала је из кревета и пошла да направи кафу. „Изгледа да је мој мозак решио да пева сопствену песму и нема намеру да се заустави“, рекла је Кејтлин самој себи. Отишла је с кафом да седне на

балкон и лакнуло јој је што ту није могла чути зујање из главе: „Овде преовладава пчелиња симфонија.“ Ипак је одлучила да закаже преглед код свог лекара, чисто да провери има ли разлога за бригу. Секретарица на телефону ју је обавестила да је неко управо отказао свој термин и да може доћи у клинику у десет минута до поднева. Било је довољно времена да пешке стигне до клинике на Авенији Независности у договорено време посете.

Код пешачког моста који је прелазио преко улице Хенри Хадсон парквеј видела је раднике и сложену машинерију с једне стране надвожњака. Изгледало је као да је поред моста привремено стационирана покретна фабрика: метална структура која се састојала из три дела и стајала на точковима, скеле око којих су окачена платна што покривају делове надвожњака, и дугачка црева углављена у ћошкове степеница. Дошавши до средишњег дела прелаза између степеница, Кејтлин се зауставила и загледала у део испод моста. То је било место где је често виђала голубове како се окупљају на бетонским ивицама, јер су унутар шупљина надвожњака имали гнезда где су ноћу долазили да преспавају. Али сада су уски отвори до скривених гнезда били забарикадирани дрвеним плочама и гредама. Поново погледавши на масивна црева са металним бризгалицама, тај део грађевинске опреме учинио јој се као морбидни инструмент за мучење. Обратио јој се радник који је приметио како задубљено посматра унутрашњост моста и машинерију:

„Користимо технику пешчаног разарања. Видите, госпођо, овим цревима прскамо челичну површину моста абразивним честицама песка које се под јаким ваздушним притиском сударају са старим слојем и разарају његове корозивне делове. Тежак процес, тако да га обављамо искључиво ноћу, јер прави огромну буку, а и морамо да затворимо цео мост. Али за надвожњаке попут овог то је ипак најбоља метода. Није био реновиран годинама и као што видите, корозија је постала прилично гадна.“

„А шта је са голубовима који се гнезде испод моста?“, упитала је.

„Не брините о томе, госпођо. Покрили смо све те отворе тако да птице не могу да их користе док ми обављамо свој посао. Верујте ми, госпођо, наша компанија се бави обновом мостова и знамо врло добро како да изађемо на крај с тим проблемом.“

„Да ли сте склонили птиће који још не могу да лете и напусте гнездо?“

„Госпођо, радимо све што је у нашој моћи да птице не изложимо опасности. Али ми смо грађевинска компанија, а не организација за заштиту животиња. Желим вам пријатан дан.“

Реновирање моста је био узнемиравајући приказ. Кејтлин је осећала посебну наклоност ка голубовима, откако је једне зиме нашла полузалеђеног голуба на травњаку у склопу цркве и школе „Свети Габријел“; однела га је кући, назвала Ку и неговала све док се није скроз опоравио и одлетео кроз прозор да се врати свом јату. „Надам се да голубове испод моста неће задесити никакво зло“, мислила је док је прелазила на другу страну Хенри Хадсон парквеја.

Након кратке шетње стигла је до клинике. На рецепцији су је обавестили да је доктор Ричардсон спреман да је прими за који минут. Кејтлин је села на фотељу и посматрала декоративну фонтану на зиду: генерисала је пријатан звук воде која се спуштала низ мраморне површине и деликатно жуборила. Занимљив део украсног намештаја,

приметила је сама за себе. Фонтана је својим благим звуком инспирисала менталну слику неке футуристичке полице која уместо књига садржи воду и глатке плаве стенице и стубиће. Замислила је далек свет у којем људи више нису у стању да се фокусирају на речи и текст, већ само могу свој ум да препусте визуелним, звучним и другим чулним задовољствима.

„Баш је лепо што те видим, Кејт, изгледаш фантастично! Шта те мучи?“, упитао је лекар.

„Од синоћ чујем зујање у глави, слично роју инсеката који ни за трен не престаје.“

„Колико је тај звук гласан?“

„Није превише гласан. Када нешто радим или сам напољу, не чујем га. Али у тихој соби, поготово ноћу, могу га јасно чути.“

„Да погледамо онда те уши“, рекао је с благим смешком др Ричардсон док је инструментом посматрао унутрашњост ушних канала. „Све изгледа потпуно нормално. Сасвим је нормално да се у твојим годинама осети шум или зујање у ушима. Чак и млади људи долазе често у последње време и жале ми се на то. Није ни чудо, кад их видим на улици како све време иду са слушалицама на глави. Наше уши нису од челика.“

„Али овај звук долази из моје главе“, рекла је Кејтлин.

„Да, тинитус може бити и у ушима и у глави, али углавном није знак ничега озбиљног. То је просто реакција мозга на превише бучно урбано окружење, као и на стрес. Често је привремен и може се појавити и нестати у зависности од нивоа тензије и анксиозности. Али чак и да је сталан, нема разлога за бригу. Мозак је фасцинантан орган; може да научи да игнорише звук када увиди да не представља никакву претњу телу. Чим престане да се фокусира на зујање, интензитет звука постепено се смањује и стишава, док скроз не постане позадински шум који се једва примећује. Да ли си била под стресом у последње време?“

„Не. Да. Суседи се стално жале на моје пчеле.“

„Твоје пчеле? Дакле, као што сам рекао, кључна ствар је не обраћати пажњу на звук и наставити с нормалном дневном рутином. Ако и даље буде сметао, пусти музику или телевизију да га маскираш. И свакако избегавај стресне ситуације.“

„Да, хоћу.“

„Преписаћу нешто за смирење у случају да се осећаш нервозно или да не можеш да се опустиш. Ако зујање и даље буде узнемиравајуће, предложио бих посету ларингологу. Мој пријатељ је добар специјалиста који има приватну ординацију недалеко одавде, на Филдстон путу, у оном лепом крају са богатим старим вилама. Ово је његова визиткарта тако да можеш да га позовеш и консултујеш се с њим преко телефона ако мислиш да је још рано за посету. Само му спомени да сам те ја упутио на њега.“

„Хвала, докторе.“

Кејтлин је изашла из клинике на улицу и удахнула свеж пролећни ваздух. Добро је да симптом зујања у глави није ништа опасно, мислила је. Доктор Ричардсон јој је рекао да треба да избегава стрес и гласна места па је тако намеравала да се од сада понаша. Није хтела да се врати преко истог надвожњака где је било бучно због радова и наставила је Хенри Хадсон парквејом до мањег моста на 232. улици. Пролазила је поред монументалне Вајтхол резиденције и загледала се у улазни фоаје иза стаклених зидова:

лоби је био јако простран и намештен попут луксузног хотела из 1960-их. Био је осветљен пригушеним светлима од бронзаних лампи и имао црне кожане фотеље, високе декоративне биљке и сто за рецепцију од махагонија украшен месинганим елементима, иза кога су стајала три вратара у тамноплавим униформама.

Из огромних покретних врата изашао је човек кога је стално виђала код продавница хране на Авенији Џонсон и 235. улици. Имао је велики стомак труднице, браду без бркова, и сигуран, саркастичан израз лица интелектуалца. Док је ходао, одмарао је руке на свом великом стомаку и чак га гладио лаганим покретима. Деловало је као да јој се нечујно и једва приметно јавио благим изразом препознавања, али било је тешко рећи. Када је стигла до Улице Арлингтон, видела је још једно познато лице. Енди, сусед који је свакодневно долазио да храни птице и веверице у паркићу школе „Свети Габријел“, ходао је у истом правцу. Имао је проседу косу, тамне бркове, црне наочаре за сунце, беж јакну, тегет кошуљу и панталоне боје песка. Кожа му је била бледа и прошарана белим пегама. Енди је склонио наочаре с очију и поздравио је с великим осмехом.

„Хао, Кејт!“

„Хеј, Енди, како си?“, Кејтлин је живахно одговорила.

„Добро сам, баш сам кренуо да нахраним голубове и веверице, а касније до радње по намирнице. Каква је ситуација са суседима?“

„Не баш добра. И даље се стално жале и прете да ће ме пријавити настојнику.“

„Не могу да верујем! Зашто су пчеле тако велики проблем? Нису на њиховом балкону него на твом! Људи у нашем крају су постали непријатељски настројени. Гледам унаоколо у последње време и не препознајем стари Ривердејл. Чак се више и не осећам безбедно.“

Ишли су Авенијом Арлингтон и када су дошли до њене зграде, Кејтлин је застала. Енди је наставио: „Наше суседство можда делује океј током дана, али сумњиви људи се овде мувају ноћу, и знаш, боље је бити опрезан у овим временима, зато сам почео да носим нешто да се заштитим у случају да ме неко нападне.“

„Пиштољ?“, питала је Кејтлин.

„За сада само нож“, и Енди јој показа врх дршке из џепа своје јакне.

„Разумем те. И мене је понекад страх да ноћу шетам по нашем крају.“

„Да.“

„Требало би сад да идем, морам да спремим себи ручак.“

„Баш ми је драго што сам те видео, Кејт! Надам се да ће суседи престати да те малтретирају.“

„И ја се надам. Пријатан дан ти желим, Енди.“

„И ја теби!“

Кејтлин је на тренутак застала испред улаза у своју зграду и посматрала Ендија како даје голубовима и веверицама с друге стране оградe кикирики и кришке хлеба. Животиње су већ чекале на травњаку и хитале ка њему. Овај појас зеленила с дрвећем и жбуњем био је на узвишењу поред цркве и школског дворишта „Свети Габријел“, тако да ту деца нису залазила јер није постојао приступ степеницима. „Племенита душа“, рекла је самој себи и ушла у зграду где је становала.

Када се вратила у стан, Кејтлин је подгрејела готов оброк из радње који је извадила из фрижидера: кари с поврћем и пиринчем. Већ више од десет година је прошло откако је престала да једе месо и било јој је драго да у супермаркету и ресторанима у њеном крају има велики избор вегетаријанских јела и производа. Док се кари подгревао у рерни, села је за кухињски сто и размишљала о бившем мужу. Хауард је био наставник класичне европске и америчке књижевности у школи „Св. Габријел“ где су се и првобитно упознали. Брак им је потрајао само две године. Већ након годину дана од венчања почеле су свађе и обоје су престали да осећају оно што су у почетку осећали. Након развода остали су пријатељи, али Хауард се потом преселио у Калифорнију. Иако су од тад прошле три деценије, Кејтлин је и даље често мислила о Хауарду. Кад год би причала са Ендијем, била је запањена колико је он другачији, иако скоро ништа није знала о његовом приватном животу. Све у вези с Хауардом било је строго и углађено: његова црна коса и тамносмеђе очи, озбиљан израз лица, елегантна одећа, високо и витко тело. Док је причала с Ендијем, помишљала би које његове особине би желела да је Хауард имао: благ и лаган начин говора, нежан и дечји израз лица, анимирани покрети и гестикулације пуне ентузијазма. Није могла да замисли Ендија како пада у нерасположено и депресивно стање због неких тривијалних ствари. Сада се питала која је уопште била сврха поређења ова два супротна карактера, поготово јер никада није замишљала да би се могао развити неки блискији однос с Ендијем. Није била у озбиљној вези још од развода и мисли су јој навирале на ум као од сопствене воље.

Појевши ручак, отишла је у дневну собу. Проверила је мртву пчелу у стакленом кабинету и легла на софу да се одмори. У мислима се вратила времену које је провела са Хауардом. Ретко су заједно путовали, али сада се присећала када су средином 1980-их година ишли у унутрашњост државе Њујорк да обиђу језера тог региона. Многи детаљи остали су јој у памћењу. Једног кишног јунског дана, пешке су отишли да изнајме ауто на углу Бродвеја и западне 247. улице и из тог оронулог и мрачног дела Бронкса запутили се ка фантастичном свету долина и језера.

Кејтлин се сећала како је седела поред Хауарда који је возио и посматрала крајолике кроз које су пролазили. Пут је водио поред забачених села и фарми где би на тренутке видела људе у подераној одећи, с дивљим изразима лица и погледима фиксираним на двоје странаца у колима, налик животињама које вребају плен. Изгледали су јој непријатељски настројени и агресивни, док су њихове деформисане црте лица стварале у њеној машти слику о изолованим заједницама које живе у свом одвојеном свету где правила цивилизације не важе и где се практикују инцест и међуродбинско размножавање. Неки од путева били су потпуно празни и пролазили кроз стрми терен и брдовити пејзаж, са шумама које су се протезале с обе стране. Кејтлин је замишљала да су она и Хауард последњи људи на земљи и да се возе у тишини и самоћи кроз опуштене пределе.

Сад се присећала ноћи проведене у мотелу крај језера Саранак. Стигли су у сумрак и узели собу са два кревета. Када су се мало одморили, Хауард је предложио да изађу у шетњу. Са друге стране пута било је велико језеро, али њега је привукла мочвара коју је запазио иза мотела. Рекао јој је: „Хајде да истражимо тај део.“ Најчуднији могући

звукови одјекивали су око мочваре која је лежала у готово мрклом мраку: хор инсеката и жаба који је производио зујање, цврчање и кркетање као са другог света, а које је она доживела као нешто примамљујуће и страшно у исто време. „Ништа не могу овде да видим, сувише је тамно, хајде да се вратимо“, рекла му је. „Хајде Кејт, ова мочвара је узбудљивија од свих тих језера заједно. Само ме прати куда идем, постоји стазица која иде около“, одговорио јој је. Читав овај мали предео деловао је као пренесен из давне прошлости и било је тешко поверовати да су их само метри делили од мотела и пута. Мочвара је брујала и орила се од песме невидљивих бића која су милионима година пре човека понављала свој зов сваке ноћи налик на ову. Честар дивље вегетације окруживао је воду на чијој површини се огледала месечева светлост. Док су ишли око мочваре, Кејтлин је стрепела да сваког трена нека звер може да искочи из шипражја и нападне их. Када су се вратили у собу, Хауард је рекао да се и поред дуге вожње осећа одморно и инспирисано: „Ноћас сам испуњен страшћу и жељом“, рекао јој је. „За мнош?“, питала га је. „Да. Причекај ме, одмах се враћам“, одговорио је и отишао у купатило, док је она прилегла на кревет. Али пола сата је прошло, а Хауард и даље није изашао. „Шта се дешава?“, упитала га је док је прилазила вратима купатила. „Изгледа да сам нечим покварио стомак“, рекао је. Када је коначно изашао, отишао је право у кревет и заспао.

Кејтлин је приметила док је размишљала о путу на њујоршка језера да јој је зујање у глави или nestало или га она уопште не чује. Исто је као што је доктор рекао, помислила је: кад се мозак фокусира на нешто друго, звук се повуче у позадину и готово да се уопште не примећује. Устала је са софе и изашла на балкон да обиђе пчеле. Биле су заузете дневном рутином, разносећи полен с једног цвета на други. Кејтлин је погледала у даљину и видела да је сунце ниско на хоризонту, приближавало се свеже набујалим литицама с друге стране реке Хадсон.

Сада је било вече и стан испуњен сенкама и тихом ноћном атмосфером. Доктор Ричардсон јој је саветовао да увек одржава неку врсту звука код куће како би замаскирала зујање из главе и била окупирана нечим другим. Ретко је гледала телевизију, али сада је укључила телевизор да види да ли можда има неки занимљив програм. На филмском каналу налетела је на старији италијански филм синхронизован на енглески. Сцена је приказивала жену која је имала одузете ноге и лежала на великом кревету с мачком уз бок. Изблиза је њено лице подсетило Кејтлин на њу саму када је била млађа. Док је лежала деловала је нервозно и бесно, а затим је пустила неку гласну оргуљашку музику. Узела је цигарету, потом покрила главу рукама и чинило се да плаче. Шта је мучи? Да ли је меланхолична, питала се Кејтлин. Вероватно је и њој ноћна тишина опресивна и неподношљива. Жена на филму је упалила лампу крај кревета, али се светло само од себе угасило и соба постала мрачна. Једино светло допирало је од камина. Покушала је да дохвати колица која су стајала уз кревет, али су се она откотрљала и ишчезла у таму ходника. Телефон је упорно звонио и жена је покушавала да пузећи по поду попут гуштера или змије дође до уређаја и јави се. Када је уз велики напор доспела до ходника са степеницама, појавио се маскирани човек и убио је. Какав окрутан начин да неко заврши живот, мислила је Кејтлин. Бојала се да ће због филма имати кошмаре и још увек је осећала атмосферу мрака и понирања од прошле ноћне

море, али ју је занимало да сазна ко је био мистериозни убица у филму и наставила је да гледа.

Када је заспала, сањала је да на језеру Џорџ хода по дрвеном мосту којем се не види крај. Мост је подсећао на онај где је заједно са Хауардом седела када су посетили то језеро. Али у сну је језеро деловало доста веће и није се видела обала с друге стране. Небо је било покривено густим, тамносивим облацима, као пред олују. Док је ходала по даскама, посматрала је дубоку, плавозелену воду и прибојавала се да не падне; а онда је схватила да нема разлога за страх, јер плажа није била далеко и, чак и да упадне у језеро, могла је да отплива назад до копна. Затим се одједном нашла у хотелској соби где је Хауард детаљно загледао у постељину њиховог заједничког кревета. Кејтлин је била незаинтересована и изиритирана Хауардовим сумњичавим истраживањем кревета.

* * *

Звоно на вратима је пробудило Кејтлин следећег јутра. И даље није била потпуно будна и осећала се благо изнервирана због Хауардовог проматрања хотелске постељине. Звоно је упорно звонило и с друге стране врата чула је глас настојника како изговара њено име. „Знам шта хоће и нећу му отворити“, рекла је самој себи. Остала је у кревету све док звоњава из ходника није престала. И он и суседи ће просто морати да се навикну на моје пчеле и прихвате заједнички живот са њима, помислила је. Сада се на тренутак усредсредила на звук у својој глави и чула је нешто другачије од уобичајеног зујања. Уз главни звук сада је иза десног уха могла чути један нови, који није био нимало налик на зујање, већ је личио на женски глас који изговара једно дугачко *лааааа* попут успаванке. „Да ли ја то губим разум? Како је могуће да чујем песму у глави?“ Запушила је уши прстима да провери да није можда умислила тај бизарни глас, међутим и даље се јасно чуо. Помислила је да закаже посету ларингологу кога јој је препоручио др Ричардсон, али је одлучила да причека још неколико дана и види да ли ће звук сам од себе нестати. Онда се сетила нечега из својих раних дана у Њујорку. Када је била тинејџерка, ишла је с мајком на вечерњу мису у катедрали на горњој западној страни Менхетна. Готичка грађевина је била грандиозна, с раскошно украшеним дворанама и масивним оргуљама које су с другог спрата грмеле од звука. Када је те вечери лежала у кревету и даље је у глави чула музику налик оној из цркве, као да је миса наставила да јој одзвања у ушима сатима након самог догађаја. Можда је глас успаванке неки сличан феномен, размишљала је сада Кејтлин. Могуће је да сам негде чула такав звук и да ми је остао заглављен у мозгу. „Боље ми је да не размишљам превише о томе. Доручковаћу и отићи до уточишта за мачке да медитирам“, одлучила је. „Негативне мисли морају саме од себе да испаре, природним путем.“

После доручка, Кејтлин је изашла напоље и из Авеније Арлингтон скренула у 232. улицу. Уместо да се упути к Авенији Даглас где је био улазак у парк Воленбергове шуме, наставила је низбрдо 232. улицом из које је онда десно изашла на Авенију Палисејд. Ноге су је саме водиле негде другде. Авенија је била готово пуста, само би понеки аутомобил прошао улицом. Уски пут усред шумског крајолика није изгледао као део града Њујорка, већ је подсетио Кејтлин на пејзаж око језера на северу државе.

Док је ходала дуж улице, пажњу јој је привукла зграда Хејден на Хадсону. Изгледала је монументално и напуштено: делимично скривена иза густе вегетације стеновитог брежуљка, својим полукружним обликом евоцирала је неки давно заборављени храм из будућности након људи.

Наставивши шетњу, Кејтлин је наишла на мали поток покрај Авеније Палисејд који раније није видела; вода је спокојно жуборила преко камичака. Приметила је дрвени мостић мало даље уз поток и прешла њиме на другу страну. Пратила је стазицу која је узбрдо водила до малецног водопада. Иза водопада биле су раскошне приватне резиденције и Кејтлин је угледала једно притајено место између ограда кућа налик дивљем врту с изобиљем цвећа и егзотичних биљака. Неко је посадио ову бујну вегетацију овде, мислила је, али и поред тога, деловао јој је као тих и усамљен кутак између вила који нико не посећује. Место је одисало чаробном атмосфером и Кејтлин је села на траву да посматра бумбаре који су облетали око биљака опрашујући њихове шаренолике цветове. Након што је провела неко време у том чудесном врту, наставила је ка западној 246. улици одакле је скренула у Авенију Даглас ка парку Воленбергове шуме. Ту је села на своје омиљено место покрај колоније мачака, али изгледа да оне тренутно нису биле ту. Онда је запазила једну како лежи унутар дрвене кућице. Чувши како гране и лишће шушкају, погледала је ка крошњама где је високо на дрвету стајао куперов јастреб. Можда су се зато мачке сакриле, помислила је. Затворила је очи, слушала песму шумских птица и удахнула пролећни ваздух који је одисао мирисом мора, донесеним овде реком Хадсон с Атлантика. Било је то као терапија за Кејтлин. Осетила је како јој се тело и дух испуњавају позитивном енергијом, док је седела за роњена у медитацију шумског амбијента.

Када се вратила у своју улицу, дан је већ био на измаку. Ушла је у ходник зграде, осветљен пригушеним светлима. Једна лампа на плафону испред лифта непрестано је треперила, као да не може да се одлучи да ли да се угаси или остане упаљена. Ту је стајала старија жена обучена у зимску одећу иако је време сада било топло. Кејтлин је никад раније није видела. Дугме за лифт није било осветљено и Кејтлин је пришла да га притисне, када јој се жена обратила:

„Да ли сама спремаш своје оброке?“, питала је.

„Да“, одговорила је Кејтлин као хипнотисана.

„Шта ћеш данас спремити за јело?“

„Не знам... нешто вегетаријанско“, одговорила је Кејтлин као да је на то приморана. Треперава светлост лампе само је делимично откривала лице непознате сусетке, али је у њеном погледу видела искру лудила.

„Да ли сама спремаш своје оброке?“, питала је поново жена, а Кејтлин опет одговорила као да је опчарана.

„Шта ћеш данас спремити за јело?“, поставила је своје друго питање још једном.

У том тренутку врата лифта су се отворила и Кејтлин је ушла, овог пута не одговорила. Док се лифт затварао, бацила је поглед на жену која је стајала укочено и без намере да уђе у лифт.

Када се вратила у стан, Кејтлин је села на софу, али се осећала неспокојно. Размишљала је о сусрету са женом у фоајеу зграде. Веровала је у скривене знакове и поруке

и сада је покушавала да протумачи значење тог чудног дијалога. Да ли су питања која је жена постављала била метафорична? Можда је у њима било тајне симболике? Да ли је нека виша сила послала ту особу да би Кејтлин увидела да је сама творац својих невоља? И зашто су питања постављена два пута? Можда она, Кејтлин, има тенденцију да увек прави исте грешке два пута? Тек јој је сад пало на памет да је одећа коју је жена имала на себи попут оне коју је у време свог доласка у Америку виђала на својој тетци и њеним старијим пријатељицама. Чудна сусетка је чак говорила с јаким ирским нагласком. „Ко је та жена?“, Кејтлин је и даље била замишљена када је изашла на балкон да проведе време пре сумрака са својим пчелама, гледајући како сунце залази иза литица Њу Џерзија.

Увече је Кејтлин лежала у спаваћој соби и слушала дубоко унутар своје главе. Зубање као и *лаааа* звук су и даље били ту, иако је овај други сада био далеко тиши и једва се могао чути. И поред тога што је био доста тих, женски глас је деловао узнемиравачуће. Дан је био опуштајући и провела је квалитетно време медитирајући у шуми, али сада није могла да заспи. Чуло се шушкање и пуцкетање и Кејтлин је устала да пронађе извор шума. У кухињи је била најлонска кеса испред полуотвореног прозора која се на ветру лагано померала и благо шушкала, што је она могла јасно чути чак у спаваћој соби. Вратила се у кревет и након неког времена успела да утоне у сан.

Усред ноћи пробудило ју је моћно брујање од кога је цео стан вибрирао. „Шта је сад ово?“, наглас је питала. Отишла је у дневну собу и с прозора поред балкона видела чудна светла у даљини, тамо где се налазио надвожњак на 235. улици. Реконструкција моста била је у току иако је било четири сата ујутру! Из приколице камиона је неки материјал био изливан у малу покретну фабрику на западној страни моста. Цео тај део надвожњака био је прекривен белим платнима која су окачена преко дрвених скела. Кејтлин је узела двоглед који је добила за рођендан од Хауарда јер је волела да посматра птице. Сада је видела да су испод платна били радници који су осветљавали прекривени део и вршили пешчано разарање металних површина. Један радник, који је цревом прскао унутрашњост моста, био је у белој униформи што се носе у карантинима и областима велике опасности. Из стационираних машина излазио је густ дим, а контролна табла сијала се од зелених, плавих и црвених дугмића. Читава сцена деловала је надреално и евоцирала слику некакве фабрике из пакла. Кроз двоглед је овај приказ изгледао као тајна ноћна бина на којој се одвијао урбани кошмар. Кејтлин се одједном сетила да су унутар шупљина надвожњака вероватно били птићи који су ту остали заробљени и забарикадирани. Замишљала је како ова процедура заправо није уопште реновација моста, већ неки процес испуњавања рупа бетоном или неком другом течном супстанцом, као и прскање отрова с циљем истребљивања градске популације голубова. Како ли је само овај дубоки индустријски звук, од кога је деловало да се тресу зидови, звучао на самом мосту, ако је био тако језив сто метара даље. Кејтлин је у глави имала слику голупчића у својим запечаћеним гробницама испод моста, како седе беспомоћно у тоталном мраку и како њихова малецна срца експлодирају од неподношљивог страха и буке. Престала је да гледа, спустила двоглед на полицу и вратила се у спаваћу собу.

Успела је да заспи тек после неког времена, али у сну је затекла сцену као са моста на сопственом балкону. Два човека у заштитним оделима су усред ноћи прскала металним

инструментима унутар кошница које су биле прекривене белом тканином, а испод којих је врвело од зеленог дима. Кејтлин је покушала да их заустави, али је један од њих пришао и одгурнуо је назад у собу. Мучила се да отвори врата од балкона, али била су закључана и вриштећи је посматрала чин који се одвијао иза стакла.

* * *

Када се следећег јутра пробудила, Кејтлин је и даље била потресена и напета због страшних ноћних приказа, како стварних с моста тако и оних из њене ноћне море. Устала је и спремила овсену кашу за доручак, те направила кафу и села на балкон, где су се пчеле врзмале око цвећа. Осетила је олакшање знајући да је све у реду са пчелама. Обукла се и спремила да иде до супермаркета на углу западне 235. улице и Авеније Оксфорд. Када је отворила врата, видела је цедуљицу на поду; била је од настојника зграде, који јој је написао да мора уклонити пчеле с балкона, јер није дозвољено држати их на терасама стамбених зграда. Ставила је цедуљу на комоду у ходник и лифтом се спустила до фоајеа зграде. „Не смем допустити да ме овакве ствари потресају, није добро за звукове у мојој глави“, рекла је самој себи док се улицом спуштала ка углу где је био супермаркет.

Напољу је било сунчано и топло, мада је пиркао свеж поветарац. Дрвеће на 235. улици и Авенији Џонсон било је олистало и препуно пурпурних и белих латица. Кејтлин је пролазила поред продавница хране: једна је имала изложено воће и поврће испред улаза, ту је била и продавница сендвича, па италијански бар и пицерија, кошер ресторан, дућан с морским плодовима и јеврејска пекара и посластичарница.

У супермаркету је радник с брковима и огромним стомаком који му је штрчао из мајице стављао производе на полицу, све време певајући и звиждујући.

„Мораш ли тако гласно да певаш?“, питао га је други радник.

„Ја сам срећан. Ти си очајан?“, оштро му је узвратио радник са брковима. Кејтлин је стајала уз тај штанд па јој се обратио: „Госпођо, треба ли вам нешто с ове полице?“

„Не, хвала“, одговорила је.

Док је стављала намирнице у колица, размишљала је о речима тог распеваног човека. Такав једноставан приступ животу и ја треба да усвојим, Кејтлин је саветовала саму себе: да просто одагнам све суморне мисли и будем срећна. Враћајући се узбрдо, мимоишла се с интелектуалцем из Вајтхола: док је једном руком мазео велики стомак, у другој је држао храну за понети у папирнатој кеси. У његовом хармоничном ходу и складним покретима руку, такође је приметила нешто једноставно и задовољно. Његов израз лица, са мешавином полуосмеха и цинизма, као да је говорио: знам ја врло добро какав је овај свет, али ми је опет све то забавно. Сигурно је ово врста особе која воли да анализира и тражи интересантне карактеристике у људима, пре него дозволи да га било шта у вези с људским понашањем узнемири, помислила је Кејтлин.

На углу с Авенијом Арлингтон видела је млади пар из источне Европе како подижу мртвог голуба с тротоара и стављају га у најлонску кесу. Можда се тај несрећни голуб отровао од хемијског отпада с моста или је покушавао ноћу да се врати својим младунцима у гнездо испод надвожњака када га је снашла нека фатална невоља. Загледала

се у мост, где је пар прелазео на другу страну Хенри Хадсон парквеја. Опет је помно посматрала ту зарђалу творевину од метала и бетона, уз коју је стајала мобилна фабрика, а где се касно прошле ноћи одвијала нека ђаволска операција. Бело платно које је покривало делове моста било је прошарано мрљама жуте и бакарне боје, и то је Кејтлин подсетило на кланицу, где су зидови и одела радника на исти начин испрскани крвљу. На небу је велики сиви облак сада кроз прекрио сунце и ветар се нагло појачао. Изгледа да ће падати киша, мислила је и наставила Арлингтоном ка својој згради.

Кејтлин је подгрејала готово јело из супермаркета: бурито пуњен црним пасуљем, црвеном паприком и парадајзом. Мисли су јој вртеле се око сусрета с Иркињом у фоајеу, кошмара у којем су пчеле на балкону биле прскане отровним гасом, и око хорора на мосту, где се у тајности ноћи вршила нека злокобна активност и због које је голуб кога је пар негде носио да сахрани изгубио живот. Одједном су те мрачне слике нестале и уместо њих Кејтлин угледа бујни врт који је јуче открила иза потока на Авенији Палисејд. „Тамо ћу однети своје пчеле!“, наглас је рекла, „за њих више није безбедно да остану на балкону.“ Мислила је о догађајима последњих дана и дошла на идеју да јој је провиђење слало поруке и на јави и у сну, упозоравајући је да њеним пчелама прети нека опасност. Можда су суседи са доњег спрата, који су се стално жалили, планирали да их отрују. Или, ко зна, можда је и настојник намеравао да их насилно отме и баца у ђубре. „Нећу то дозволити. Морам им наћи нови дом, а тај дивни, самотни врт иза водопада ће бити идеално уточиште за моје пчеле“, одлучила је Кејтлин.

Кад је изашла на балкон, видела је да пада киша. Изненадна киша ишла је у корист њеног плана, јер су тада пчеле скривене у кошницама, иначе не би било могуће окупити их све унутра и спремити за пут до новог дома. Отишла је до ормана да узме поклопце од дрвених кутија, а онда брзо натраг на балкон да их затвори док су све пчеле још унутра. На балкону су биле три мање и две веће кутије, али све кошнице су биле мале и сада је хтела да оне које су у већим кутијама пребаци у једну резервну мању. То је било неопходно како би успела да све кутије углави у торбу са точкићима за куповину намирница. Са заштитним рукавицама на рукама, Кејтлин је опрезно преносила кошнице у мању кутију, а онда је кутије пажљиво стављала у торбу, када је почео да звони телефон у ходнику. У почетку није ни констатовала звоњаву, па је сада пожурила да се јави. Када је подигла слушалицу, чуо се само звук сигнала. Вратила се ка улазу на балкон где је била торба, и гурајући је лагано, изашла из стана и лифтом се спустила до фоајеа зграде. Ту је застала и помишљала да позове такси, али се онда предомислила, јер је слутила да ће таксиста можда чути зујање из њене торбе и одбити да је повезе.

Кренула је пешице и изашла на 232. улицу. Падала је киша, али не прејакно. Заборавила је да понесе кишобран, а ионако би било тешко ходати држећи торбу и кишобран у исто време. Морала је имати обе руке слободне да би могла чврсто да држи ручку торбе и буде сигурна да пчеле безбедно превезе до новог уточишта. Уосталом, неће ми ништа бити ако мало покиснем, мислила је Кејтлин. Ишла је истом путањом као и претходног дана, скренувши из 232. улице у Авенију Палисејд. Мислила је да ће ход до потока бити дугачак, али убрзо се нашла на том месту и прешавши дрвени мостић доспела до малог брежуљка где је у углу између ограда био врт с дивљим цвећем.

Извадила је кутије из торбе и лагано пренела кошнице на траву поред биљака. Киша више није падала и сунце се појавило иза облака. Кејтлин је сместила кутије између цвећа и села на траву да се одмори. Посматрала је како пчеле једна по једна излазе из кошница и истражују ново окружење. Одмах их је привукло изобиље цвећа и мириса, те су почеле да круже унаоколо и лебде изнад јарко обојених латица. „Ово је ваш нови дом и ваше скривено уточиште“, обратила се пчелама. Седећи, Кејтлин је на тренутак зажмурила, док је подневно сунце грејало земљу, а простор суптилно одзвањао пчелињим слатким зујањем.

Сунце је већ било на заласку када се Кејтлин вратила у Аавенију Арлингтон. У стану је било тихо и топло, а дневна соба окупана сунчевим златним тоновима. Била је уморна и гладна после своје авантурице. Појела је парченце бурита који је заборавила да доврши јер је спремала пчеле за пут. Отишла је у спаваћу собу да се мало одмори након напорног дана и ускоро утонула у сан. Када се након неколико сати пробудила, соба је била у мраку, а сат је показивао да је прошло једанаест сати. Кејтлин је послушкивала тишину и звук у својој глави: зујање је било ту, али глас успаванке је сада скроз нестао; хвала богу, помислила је. Међутим, приметила је чудан ехо у зујању и схватила да долази негде изван њене главе. Отишла је у дневну собу, упалила светло и чула да тај нови звук допире из дела испред балкона. Пришавши вратима терасе, видела је да се унутар веће кутије налази једна кошница коју је очигледно заборавила да пребаци у мању и спакује у торбу. Сагнула се да боље погледа и угледала пчеле како се померају у малим коморама кошнице. Одатле је долазило друго зујање! Кејтлин је закључила да је судбина умешала прсте и упутила телефонски позив који ју је омео у пребацивању пчела. „Овим пчелама било је суђено да остану уз мене“, рекла је самој себи, „ако је то интервенција с неба, онда тако мора бити.“

Угасила је светло како би пчеле остале у кошници и легла на софу. Планирала је да чим се ујутру пробуди, пребаци ову групу пчела назад на балкон. „Ако их суседи и настојник примете и поново крену претње, можда ћу их однети у пчелињи врт да се придруже осталима. А ако се нико не буде жалио, онда ће остати овде.“ Хтела је да се врати у кревет у спаваћој соби, али је остала да лежи на каучу. Двоструко зујање је сада успављивало Кејтлин: једно из њене главе и друго, мало тише, које је долазило из кошнице.

* * *

Ујутру, док је још била полубудна, Кејтлин је сањала да стоји на травњаку испред школског дворишта и поред цркве Свети Габријел. У рукама је држала белу голубицу, гледајући ка оградаи где је с друге стране стајао Енди. Али нешто је било другачије код овог Ендија: у исто време је био и он и Хауард. Како је могуће да су њих двојица једна особа, питала се. Животиње које су се окупиле испред њега нису биле птице и веверице, већ мачке и нека четворонога створења која никад није видела. Кејтлин је отворила очи и слике из сна су нестале. Погледала је ка кутији с кошницом покрај балкона, свесна да су пчеле унутра. Тај део није био сан. „Време је да се врате у свој дом“, рекла је наглас.

Узела је кутију и ставила је у угао балкона поред саксија са цвећем. Затим је села на столицу и посматрала како пчеле полако излазе из кутије и лете изнад биљака. Сигурно су усхићене што су се вратиле свом омиљеном месту, помислила је Кејтлин. Осећала се освежено и добро због сна који је сањала. Знала је да бела голубица симболизује мир, поновно рађање и нови почетак. Кејтлин је планирала да попије кафу на балкону, поједе бегел за доручак и оде у посету пчелињег врта. Док је ишла у кухињу, прошла је поред стакленог кабинета у дневној соби и сетила се мртве пчеле. Отворила је врата и на папирџићу видеала тело које је сада изгледало мање, крхко и смежурано. Кејтлин је узела мртвог инсекта и вратила се на балкон. Ископала је малу рупу у једној саксији, ставила пчелу унутра и прекрила је комадићем земље.

„Твоји напори на овом свету нису били узалудни“, тихо се обраћала духу пчеле. „Испунила си своју мисију и обавила оно што су твоји преци обављали милионима година пре тебе. Сада је на твојим сестрама и браћи да наставе са задатком који је Бог подарио теби и твојој врсти.“